

ſomhelſt grundloshjemlet Adkomſt til de Naakſtande, ſom Flertallet her ved enhver Veilighed fremfører. Man klager beſtandig over Tilſidesættelſer af Folkets Rettigheder, over Krænkeſe af Folkets Rettigheder. Ja, det er meget muligt, at Folkets Rettigheder ere krænkede; jeg finder det ogſaa, men jeg finder dem krænkede mine Herrer derved, at, medens vi ſulle ſamles i denne Sal for at værne om, at Retſædighed og Billighed kunne ſke Fyldeſt ved vor lovgivende Virkſomhed, bliver det ene Nar efter det andet den ene Lov efter den anden ſlaaet ihjel, hvoraf tusinde Medborgeres Skæbne afhænger, og vi ſe det ene Nar efter det andet det ene Lovforſlag efter det andet af de meſt intetſigende Grunde blive bortviſt eller ligefrem udſtemt af Flertallet. Jeg maa da rigtignok tilſtaa, at det forekommer mig, at Landets Interesſer krænkes ſaa grovt, ſom nogen Deltager i den lovgivende Magt kan krænke dem, thi det er et fuldſtændig berettiget Krav, ſom ikke alene Landet i dets Helhed, men enhver danſk Borger har, at vi, naar hans Skæbne er undergivet den lovgivende Magts Afgjørelſe, ſulle tage det under Overveielſe; vi have ikke Ret til at ſtyde den Virkſomhed fra os, hvoraf ſaa mange Menneſters Skæbne afhænger. (En Stemme: Hvorfor har man da valgt os?) Ja, det kan gjerne være, at Landets Borgere have været uheldige i deres Valg — jeg er tilbøielig til at tro det — men derom dreier Talen ſig ikke. Jeg mener alſaa, at derſom Folkets Rettigheder ere krænkede, er det navnlig i den af mig anførte Retning, at Krænkeſen har fundet Sted, og det forekommer mig, at en af de helligſte Rettigheder; man overhoved kan tale om i nogen Stat, er Retſædighed, og naar denne Retſædighed ikke har større Betydning, end at man for at fremme, hvad jeg kun kalder Partiinteresſer, lader hele Samfundsklaſſer ſaa vel ſom enkelte Mænd Nar for Nar vente paa Retſædighed, anſer jeg det for en meget ſtær Krænkeſe. Jeg ſelv vilde anſe det for en ſtor Belignelſe for Landet, om virkelig Folkethinget igjen kunde træde i det Forhold til Regjeringen, at det kunde komme til at udøve direkte Indflydelse paa Landets Styrelſe; jeg vilde anſe det for et lykkeligt Nieblik, naar virkelig Regjeringen kunde udgaa af dette Folkethings Majoritet. Der er meget endnu at rette, megen gammel Slendrian, ſom endnu trænger til at ſes efter, og i den Retning turde man fra denne Side vel være fuldſtændig enig med Flertallet i, at der er meget at gjøre for et Miniſterium, udgaaet af dette Thing, naar Forholdet var ſaaledes, at et ſaadant virkelig kunde komme tilſtede. (En Stemme: Hvorfor kan det ikke det?) Ja, naar det erede Medlem ſpørger: hvorfor det ikke kan komme tilſtede, forekommer det mig, at jeg allerede har paaviſt det; det, der er Betingelſen, ſynes det erede Medlem at mene, er, at de Herrer have deres egen Tillid og maatte deres Valgeres Tillid, men hverken de Herrer

eller Deres Valgere have det Mindſte med denne Sag at gjøre (Rør: Hvorfor ſidde vi da her?) Ja, det, hvorpaa det kommer an, afhænger — det er forunderligt, at de Herrer kunne være ſaa tungnemme, at de ikke kunne indſe det — af, at de have Tillid hos den, der ſkal udnævne Miniſtrene. Hos denne Magt og det Landſthing, hvormed de ſulle ſamarbejde for at kunne udrette Noget, ſulle de have Tillid, men det kommer ikke ved at ſlaa Lovforſlag ihjel eller viſe Denſynsløſhed overfor andre ligeberettigede Deltagere i den lovgivende Magt. Alſaa, det Maal, ſom de Herrer ſtræbe efter, og ſom jeg — det udtaler jeg ikke blot for mit eget Bedkommende, men viſt ogſaa for mange Andre paa denne Side — vilde anſe det for en Lykke for Landet at ſe naaet, nemlig at der af Flertallet af denne Sal kunde dannes et Miniſterium, vil aldrig kunne naas, før Flertallet har vundet Indflydelse paa de Steder, ſom har Indflydelse derpaa. Det er ofte nok ſagt de Herrer, men er altid blevet modtaget paa ſamme Maade ſom i Dag, og derfor høre vi dybere og dybere i dette Ølte, ſom jeg ikke ſer, at vi kunne komme ud af uden farlige Konflikt. De Herrer have regjeret ſaa længe i denne Sal, at det nu maa kunne ſes, hvortil denne Regjering har ført. Den har ført dertil, at paa dette Sted, hvor man i den første Frihedstid troede, at det Bedſte og Bedſte i Landet ſkulde ſamles for gjennem gjensidig Meningsudvevling ved Erfaring, Kundſkab, Talent og Dygtighed gjensidig at beſugte hinanden og under ſælles Stræben for, hvad der er Godt og Stort, at være Befolkningen til Nytte, paa dette Sted komme vi nu ſammen ſfor at forſtaa Tiden, ſom vi bedſt kunne med at ſige hinanden Ubegageligheder og føre Beviler for vor egen Uſveilbarlighed, Beviler, ſom for Reſten Ingen bryder ſig om at høre, fordi man tror, at man kan gjøre, hvad man vil. Dertil har Flertalsregimentet i denne Sal ført os i de ſenere Nar. Jeg tror, at man dog maa kunne komme til den Erkjendelſe, at der er et bedre Maal at ſtræbe efter end det, vi hidtil have naaet. Jeg veed vel, at, hvor meget man end fra denne Side ſøger at komme til Forſtaaelſe med det erede Flertal, kan man lige ſaa godt tie ſtille; thi det bliver ikke hørt. Men paa den anden Side forekommer det mig, at enhver Henvendelſe fra Flertallet bør fra vor Side modtages med aabne Øren, og ſelv om man ikke tror paa noget helbdigt Reſultat, ſtal man dog med ſine bedſte Kræfter arbejde for at tilveiebringe det. Blandt de mange Argumenter, her ere fremkomne i denne Sag, er ogſaa det, at Flertallet optræder ſom ſærlige Laſkmænd for Befolkningens ſtore Maſſe, og det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) henvendte forleden den Vebreidſe til mig, at vi herovre ikke fulgte med, naar Flertallet her fremkom med Forſlag i den Henſeende. Jeg maa